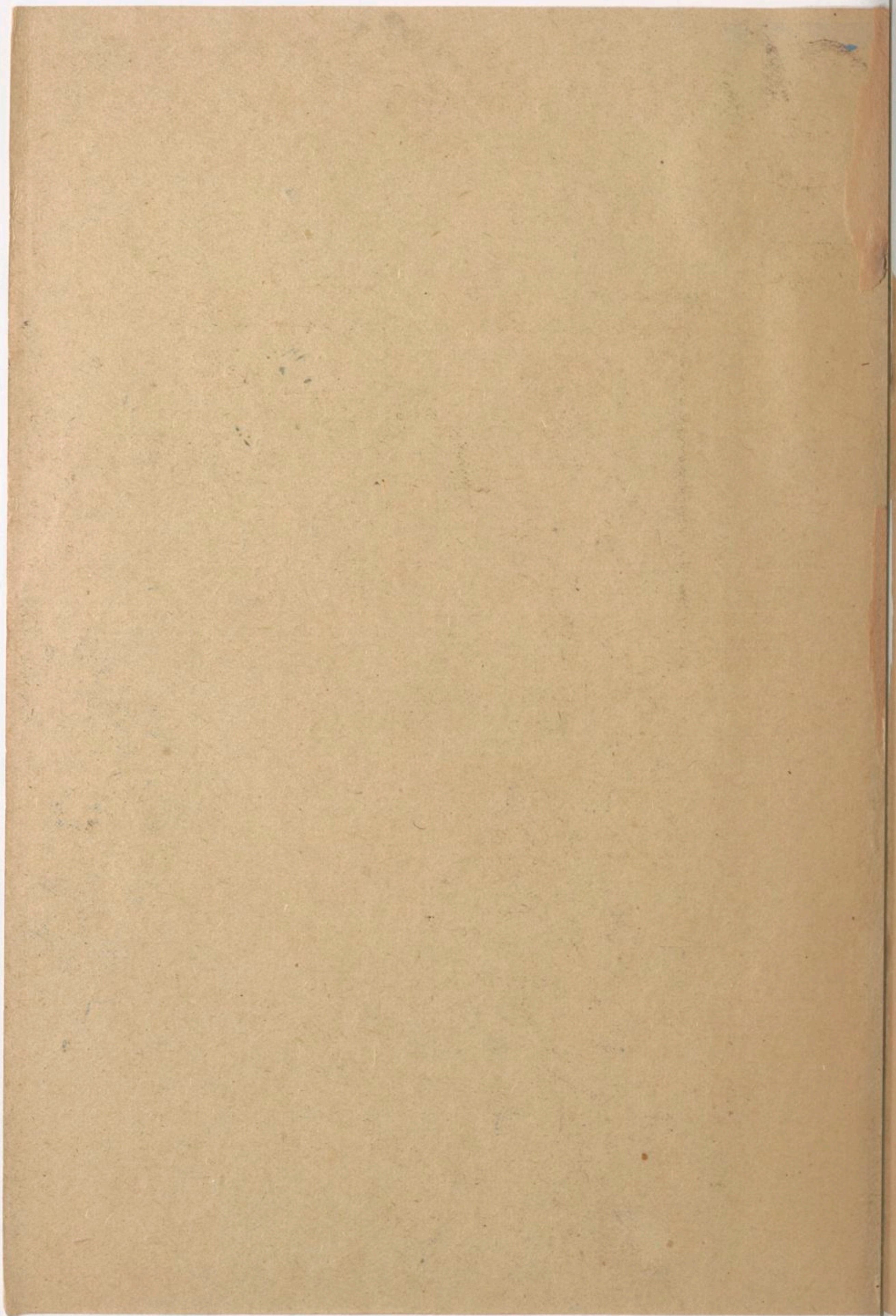

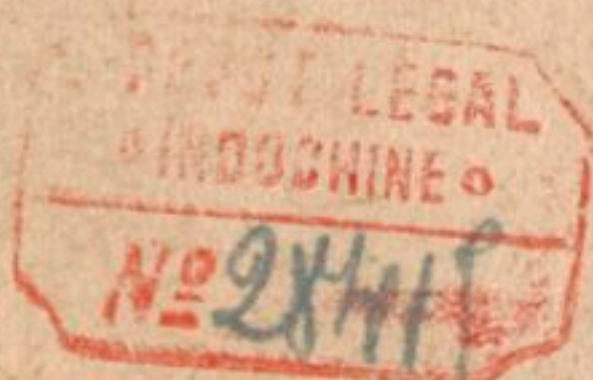
16°
Indoch
1282

Chuyện đời xưa NHƯT-BON

LACYEN

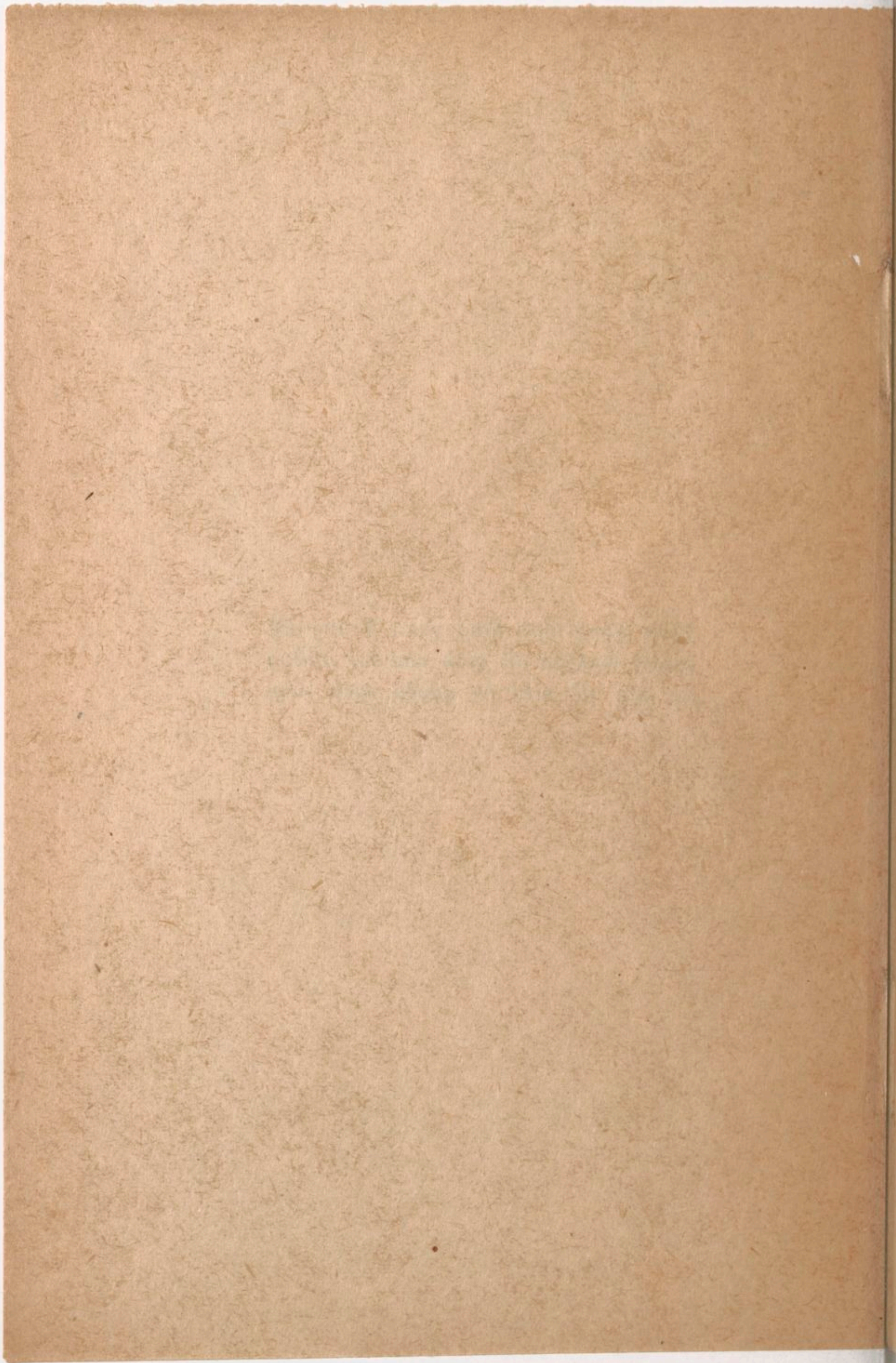

CHUYÊN ĐỜI XƯA NHỰT - BỒN

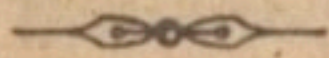
160 Indoch
1282

*Trân trọng kính tặng quan Trung-Uỷ
OSAMI WAKIDA đã giúp cho tôi những
tài liệu để viết ra quyển sách này.*

VI ANH-HÙNG CỨU QUỐC

Chẳng những là một đại-cường-quốc đứng bực nhứt ở Đại-đông-Á, nước Nhựt đã lấy lòng và dinh-diệu mà đứng ngang hàng với các đại-cường quốc khác ở trên thế-giới.

Muốn cho nước mình được hùng cường, được sống trong những ngày vinh-quang rạng-vẻ người Nhựt đã biết lấy què-hương xứ-sở đặt lên trên tất cả mỗi quyền lợi cá-nhơn, biết nung cao sự trung thành đối với nhà vua hơn tất cả phẩm giá để cho khỏi mang tiếng sống mà phải thẹn mặt với non sông.

Một cái tinh-thần thượng-vô như thế thì đã hiếm có, nước Nhựt lại còn một chuyện về mặt lịch-sử rất lạ, rất quý báu mà trên thế-gian ai ai cũng đều công nhận.

Nước Nhựt khai tạo từ 660 năm trước Đức-Chúa giáng-sanh, nay được đúng 2602 năm và trong cái thời-gian dài dằng-dẳng kia thì biết đã có bao nhiêu lần biến loạn để tranh danh đoạt lợi, song nước Nhựt vẫn giữ vững được nhà vua của một tôn thất di truyền xuống.

Thử liếc mắt qua Tàu, đời Kiệt đời Châu là được bền bỉ lâu dài, dầu phải trải qua nhiều cơn bão tố, song lấy sự lâu dài của hai gia-tộc nhà vua kia mà so sánh với 2.602 năm của nhà vua Nhựt đã di truyền xuống đến ngày nay thì chẳng khác nào con đom-đóm muốn kinh địch yển sáng cùng mặt trăng.

Người sáng tạo nước Nhựt ra là Hoàng-Đế Jimmu-Tenno, ngài đóng đô tại Yamato, hiện nay là miền trung ương nước Nhựt.

Theo ngòn truyền thì Đức Hoàng-Đế Jimmu-Tenno là cháu năm đời của vị nữ-thần mặt Nhựt Amaterasu-omi-kami và hiện thời đền Dai-jin-Gu là chỗ điện thờ vị nữ-thần ấy.

Lúc ban sơ thần Amaterasu cho phép và ra lệnh cho cháu nội là ông Hoàng Ninigi no-Mikoto xuống tại Oyashima (*nước Nhựt bây giờ*) để sáng lập ra một đế-quốc. Ông Hoàng Ninigi biết rằng mình sẽ gặp nhiều nỗi khó khăn trong khi lãnh sứ-mạng nên quì xuống tâu :

— Muôn tâu lệnh tổ-mẫu, lãnh sứ-mạng tạo lập

ra một nước để diu-dắc trăm họ được an-cư lạc-nghệp, con sẽ phải gặp nhiều nỗi khó khăn phản-động lực chăng?

Vị thần mặt nhợt Aamaterasu cương quyết phản :

— Cai trị đời-đời kíp - kíp nước đó sẽ là giống giống gia-tộc ta !

Hoàng tộc nước đó sẽ được lâu dài bền bỉ có thể sánh với trời đất. Ta ban cho con :

1° Một cây bữu kiếm. — Với cây bữu kiếm ấy con sẽ mở mang bờ cõi ra dặng chằm nom thiên-hạ, trừng trị tất cả lực lượng phản động.

2° Một cái bữu cảnh. — Cái kiến này để đưa ra một yển-sáng tỏa khắp mọi nơi, làm biểu-hiệu cho nước của con được một tinh-thần đạo-đức sáng rõ.

3° Một cái ngọc-ấn. Để chứng một sự công-bình như đạo của giống giống ta.

Ông Hoàng Ninigi với con cháu đồng hạ san xuống tại Takachiho-no-Mine và từ từ bành trướng thế lực quân quyền ra và dẫu cho ông Hoàng Ninigi dả lao công, tiêu tứ để mở mang bờ cõi, song ông cũng không sao thâu-phục nổi giống dân Ainos, hiện thời đương nắm chủ-quyền một phần đất to lớn trong đảo. Cho đến khi cháu ba đời của ông Hoàng Ninigi là ông Jimmu-Tenno lớn lên trên một khuôn mình đầy dặng của một lực-sĩ, với bộ óc

thông minh khắc thường, ngài mới đánh nam dẹp bắc và thâu-phục đất đai lần lần qua miền đông khiến cho dân Ainos phải kể cùng lực tạn mà qui hàng.

Hoàng-Đế Jimmu-Tenno đã thâu-phục giống dân Ainos song ngài vẫn còn phải chiến đấu rất nhiều năm mới đánh đổ được những dân ở các miền núi non toan ra khuấy rối.

Đâu đó đã trở nên cảnh thái-bình ông Jimmu mới tức vị Hoàng-Đế và thiên đô tại Yamato mà trị vì thiên-hạ.

Lịch-sử trong mười thế kỷ thứ nhứt thì chẳng có chuyện chi quan-hệ đã xảy ra, chỉ có những vị Hoàng-Đế kế nghiệp cho Hoàng-Đế Jimmu lo mở mang bờ cõi thêm và phải đối đầu với dân Tàu ở miền bắc đã tràn lan qua mà cướp giựt. Những chuyện rối rắm ấy cũng chỉ thoáng qua trong một thời gian ngắn ngủi rồi thì cũng phải bị tiêu-diệt khi chúng đã lấy lòng chiếm cứ tỉnh Isumo.

Vào thế-kỷ thứ III sau khi Đức Chúa-giáng-sinh, nhằm triều Hoàng-Đế Jin-Go thì nước Nhựt đã có một đạo binh rất hùng-cường và cũng nhờ đạo binh này mà chinh phục được một phần xứ Corée. Nhờ sự giao-thông với xứ này nên văn-minh nhà phật ở từ nước Tàu mới thâm nhập được vào nước Nhựt, kể từ đây đạo Phật được nhà vua sùng bái và

công nhận để làm nòng cốt cho sự tin tưởng của quốc-dân.

Xuân, hạ, thu, đông cứ lần lượt thay đổi đến Trào Nara vào thế-kỷ thứ 8 thì quân quyền bắt đầu kém thế-lực và suy nhược, từ quyền hành việc nhỏ cho đến đại sự thấy đều nằm nơi tay quan Tướng-Quốc (Sho-Gun). Buổi ban sơ thì quyền Tướng-Quốc ở về đại gia-tộc Fuji-Wara nhưng vì tùy theo thời cơ biến đổi, chức Tướng-Quốc cũng lần lần từ cánh họ Fuji-Wara mà bước qua cánh họ Taira, rồi đến cánh họ Minamoto và đến sau rốt là cánh họ Ho-Jo.

Vẫn biết trong lúc chức Tướng-Quốc bước từ cánh họ này sang qua cánh họ khác thì việc nội trị rất quan-hệ là dường nào, song quyền nhà vua cũng không sao thoát qua khỏi sự kèm tỏa, nhà vua chỉ có biết xuống chiếu để ban chức Tướng-Quốc cho gia-tộc nào mạnh thế-lực hơn hết mà thôi.

Nào là yểm-chế nhơn tài, đánh đổ các chư hầu khanh-tướng đã dài công hạng mã với quốc-gia, khiến trong xứ phải biết bao phen đâm máu về mầm nội loạn để đánh đổ nhưng sự lợi dụng quyền hành của mấy vị Tướng-Quốc đó.

Thời thế đào tạo ra anh-hùng, vào thế-kỷ 16 thì có ba vị anh-hùng cứu quốc là Odo-Nobu-Naga, Taiko-Hide-Yoshi và Toku-Gawa-ie-Yasu đã đau lòng thấy nước nhà phải lâm vào cảnh lâm than nên mới xuất dầu lộ diện ra gánh vác chuyện xã-hội, và ba vị anh-hùng trên đây đã thành công bài trừ được,

VỊ ANH HÙNG CỨU QUỐC

đánh đổ tất cả quyền hành của Tướng-Quốc.

Vị anh-hùng Taiko Hide Yoshi đã tỏ ra là một người có thiên-tài, đưa ra hết năng lực của mình để nung đỡ nước nhà và cũng là người chinh-phục trọn xứ Corée (1592-1598), mà cũng là người đầu tiên để mắc liếc qua xứ Phi-Luật-Tân (Philippines). Vị anh-hùng Taiko được người phương-tây tặng là Nả-Bá-Luân (Napoléon) Nhật. Và dường như ít khi trời chịu theo ý người, vị anh-hùng Taiko phải sớm về tiên-cảnh đành để cái chương-trình kế-hoạch vĩ đại kia phải nằm ngủ trọn bốn thế-kỷ.

Hiện nay cái chương-trình của vị anh-hùng Taiko-Hide-Yoshi đã sống dậy.

ĐÓA HOA ANH-ĐÀO

« *Hana wa sakura*

« *Hito wa bu-shi*

« *Không gì sánh hoa anh-đào.*

« *người vô-sĩ là tinh-hoa của đời*

Hôm nay là 13 tháng giêng năm 1593...

Tiểu thơ Masaru, con của của một vị thượng-quan địa-phương tại Đông-kinh (Tokyo), ngồi trên ghế bành-tượng với gương mặt trầm-tư mặt-tướng, thỉnh thoảng, cô liếc mắt ra cửa để ngắm vào ngọn núi Fuji-san mà tất cả khách du-lịch đến Tokyo đều được thưởng thức sự đẹp đẽ của nó.

Cảnh vật đã nhuần gội với ngọn gió xuân êm-dịu, ấm-áp, song trái lại ngọn núi Fuji vẫn nhuốm một màu trắng súa những tuyết, khiến cho lòng cô Masaru cũng phải lạnh-lùng tê-tái đứng trước cảnh xuân. Gió đông lai rai thổi, lá cây trong vườn hoa khua xào-xạt, một mùi thơm ấm-áp dịu-dàng bay vào lấn áp cả thơ-phòng và xâm chiếm cả tâm hồn thiếu-nữ. Cảnh vật bao giờ cũng liên-quan mật-thiết với tinh-thần nên dường như có một động-lực vô hình đã bắt cô Masaru rời bỏ chỗ ngồi mà đứng

tựa nơi cửa sổ để nhìn xem trăm hoa đương khoe nhụy. Ánh sáng mặt trời chạy đùa qua cửa sổ, rọi rõ lên khuôn mặt trái soan, mới rõ cô là một đấng quốc-sắc thiên hương với thân-hình uyển-chuyển tha-thước dưới cái kimono màu hường tốt đẹp.

Tiếng vó ngựa nện xuống đá từ xa đưa lại, thiếu-nữ gọn gàn trở lại ghế ngồi với một nụ cười, chẳng khác nào nụ hoa hàm tiếu điểm lên trên miệng. Cánh cửa phòng mở, đưa nữ-tỳ bước vô cúi đầu lễ phép nói :

— Bẩm tiểu-thơ, có công-tử Hashimoto đến viếng thượng-quan và tiểu-thơ.

— Thân-phụ ta vắng mặt, người mời công-tử ở đó chờ ta trong giây phút.

Một chàng thanh-niên mạnh dạn dưới bộ đồ võ-sĩ, đương nghiêm nghị ngồi nơi phòng khách, song nếu ngó cho kỹ thì thấy trên gương mặt cương quyết và sáng-hoắt kia vẫn có điểm một vẻ buồn tẻ.

— Bẩm công-tử.

Công-tử Hashimoto lễ phép đứng dậy :

— Chào tiểu-thơ, chẳng hay nhạc-phụ đâu vắng ?

— Bẩm công-tử, thân-phụ của tôi vừa ra công-sở để thi-hành chiếu chỉ của lệnh thánh-hoàng về vụ binh-gia quốc-sự.

Hai người ngồi đối diện nhau, song êm lặng dường như có một làn mây đen bao phủ, đè nén

lên hai linh hồn, công-tử Hashimoto đứng dậy và cố lấy bình-tĩnh nói :

— Thừa tiểu-thơ, ngày hôm nay tôi đến đây, trước là để giã-từ nhạc-phụ, sau nữa để từ biệt tiểu-thơ trong khi tôi ra từng quân dẹp loạn. Vẫn biết bổn phận làm trai là phải phơi-gan trái-mật để đền nợ quốc-gia, song tôi nghĩ đến tình duyên của đôi ta chưa kịp sum hiệp mà bỗng phải chia lìa thì cũng không sao tránh khỏi một sự buồn man-mác trong tâm trí.

Tự nãy giờ tiểu-thơ Masaru cũng đã đứng dậy với gương mặt âu lo, như nụ hoa vừa trải qua một cơn gió lốc, phút chút nàng tươi tỉnh ngay và dòn giả trả lời :

— Tôi là vị hôn-thê của công-tử, cảnh tương-lai của tôi sẽ bám chặt vào công-tử và chẳng biết bao nhiêu lần dài tốt đẹp trong sự ước mong đã xây nên đắp móng vào công-tử..

Nói đến đây nàng không thể gượng đứng nổi, nàng buồn mình trên ghế và thồn thức nói lời :

— Chẳng khác nào bầm gan tím ruột khi được biết tin công-tử phải từng quân...

Cô Masaru ôm mặt khóc nức nở, nói không ra lời... Cái phút nặng nề đau đớn làm sao ! Công-tử Hashimoto lắc đầu, chậm rãi bước đứng dựa vào cửa sổ mà ngó mông ra kiển vật. Tiếng giầy của

công-tử Hashimoto đưa ra phá tan giá lạnh trong lòng tiểu-thơ Masaru, nàng cố trấn-tĩnh và gọn gàn đứng dậy lấy tay chỉ ra cửa sổ mà nói :

— Kia là ngọn núi Fuji. Từ xưa đến nay biết bao thi-sĩ đã ca tụng vẻ đẹp, song tôi thấy nó vẫn là một trái núi đứng trung tâm xứ Nhật ta, chung quanh nó thì chúng ta nên tô điểm thêm cho cái vẻ đẹp của nó được nổi lên, sự thanh trị nước Nhật, sự thống nhất nước Nhật là giai đoạn cần nhất... Thôi, công-tử chớ nên bận lòng đến tôi mà lục nhuệ khí làm trai, công-tử hãy hấn hái lên, mạnh dạn lên để hiệp cùng các bạn thanh-niên, làm nổi theo cái sứ mạng của tô-tiên đã phú thác lại.

Một sự hân hoan đất chí hiện lên mặt công-tử Hashimoto :

— Tôi rất hài lòng mà được một vị hôn-thê đã bước ra khỏi vòng thường tình nhi-nữ.

Giữa lúc hai linh-hồn đương bùng bột về nợ quốc-gia thì có nhiều hoa anh-đào vừa rụng và những cánh hoa bay tung theo lẫn gió, tiểu-thơ Masaru ngụ-ý nên cười chúm chim nói :

— Tôi xin kính chúc chí khí công-tử được như hoa anh-đào, thà là vừa nở xong vừa gãy rụng thì nào là hương thơm, nhụy đẹp vẫn còn

rực rỡ, sáng trưng hơn là...Tiểu-thơ Masaru vừa nói vừa lấy tay chỉ ra phía vườn hoa — kia là bông trà đã úa, đã tàn tạ mà vẫn còn bám chặt vào nhánh làm cho nhớ uể thêm thân cây.

Công-tử Hashimoto tỏ dấu khâm phục nói :
— Tôi xin lãnh giáo mà lấy hoa anh-đào để làm khuôn mẫu cho đời tôi.

Còn chẳng biết về phần tiểu-thơ thì ra sao ?
Gương mặt của tiểu-thơ trở nên sáng hoắt, trả lời :

— Xin công-tử hãy trông lại ngọn núi Fuji, mùa hè cũng như mùa đông, chót núi vẫn nhuộm một màu trắng xóa những tuyết...

Ấy là lòng em đó !

Kể từ đây tất cả quốc-dân ở đảo Phù-Tang đều so sánh lòng dạ trong sạch của đàn-bà với ngọn núi Fuji và quý trọng hoa anh-đào vì người ta ví hoa anh-đào là thân danh của võ-sĩ.

CHUYỆN 47 VÔ-SĨ-NHƠN (47 Ronin)

Hàng-thủ-biểu chỉ dưới 9 độ... Trời, đất cây cối, nhà cửa đều nhuộm một màu trắng xóa. Bụi tuyết bao phủ cả không gian, rồi từ-từ rơi tủa lên cảnh vật như một họa-sĩ cố gắng lấy hết nghệ-thuật, tài-ba để tô điểm lên bức tranh vân-cầu.

Đã mười hai giờ khuya rồi mà người ta còn thấy yển sáng lấp lóa trong mấy khuôn cửa kiến của dinh-thự Asa-Hi tại Edo, (một vùng ngoại ô của Tokyo) lâu lâu người ta lại còn thấy cánh cửa đổ ra sân kiến, mở hé-hé và nhờ ánh-sáng đèn chạy đua ra theo cánh cửa nên nhận rõ được một ông già tuổi vào lối 65, lưng đai bửu kiếm, và mặc theo lối nhà vô-sĩ.

Thỉnh-thoảng có một hai hành khách chậm chạp đi trên đường và vì bụi tuyết bám vào thân người nên coi lù-lù như những hình-nộm bện bằng bông gòn và mỗi người đều có cầm gậy nơi tay, chống vào mặt nước đông đặt lại trên đường nên đưa ra một tiếng vang-vội như gõ vào đá. Trong số những hành khách khuya có nhiều người biết chủ-nhơn của

biệt-thự Asa-Hi thì phải lấy làm lạ về sự thức khuya, vì theo lệ thường thì cánh cửa của biệt-thự Asa-Hi đã đóng sầm lại trước 6 giờ tối.

Đã lâu rồi, có lẽ đã trót năm thì phải, chủ-nhơn cái dinh-thự Asa-Hi là quan nội-thần Kira đã ra lệnh cho quân-nhân phải tuần phòng nghiêm ngặt, mỗi khi mặt trời sụp bóng.

Ngài sợ quân gian rình mò chẳng? Tất nhiên là không, vì biệt-thự Asa-Hi rất kiên cố vững chắc trong một vòng thành và được canh giữ rất nghiêm ngặt.

Ngài sợ nạn bóc lột của phường dầu trộm đuôi cướp chẳng? Cũng tất nhiên là không phải, biệt-thự của ngài được nằm giữa trung-tâm một đô-thị thì tài nào bọn trộm cướp dám lấp lửng. Những sự cẩn thận ấy cũng không đem đến cho ngài sự chắc ý, cây bữu kiếm là khí giới để tự hộ-vệ được ngài đeo vào mình hằng bữa trong khi thức, cũng như lúc ngủ.

Cái đồng hồ treo trên vách uể oải buông ra 12 tiếng... làm cho ông quan nội-thần Kira đương ngồi xếp bằng trên ván phải dăm dăm ngó ra phía ngoài và lăm-thăm nói :

— À, đã bước qua ngày ba mươi tháng giêng rồi, cái ngày kỷ-niệm của hầu-tước A-ko tự mổ bụng « Hara-kiri » đây.

Nói đến đây, tay mặt thì nắm chặt chuỗi

gươm, tay trái thì rờ vào cái theo nằm vắt ngang qua trên mặt, ngài lệ làng nhẩy đứng xuống đất và nói gần từ tiếng :

— Cái theo này đã đổi với mạng của một vị hầu-tước.

Cặp mắt bỗng trở nên sáng hoắt lạ thường dường như ngài đã cương quyết vững chắc vào nơi tài ba:

— Cây bữu kiếm này sẽ tiêu diệt những tội thần nào của vị hầu-tước kia mà dám tính đến chuyện báo thù cho chủ.

Tuy những lời nói được vững chắc như thế, song phút chót trên mặt ngài cũng đưa ra nhiều vẻ âu lo.

Theo thể thường của phái vỏ-sĩ, mỗi khi muốn trả thù cho người mình tôn kính, hoặc thân nhơn thì họ thường chọn cái ngày đã xảy ra chuyện đổ máu mà đến giáp mặt cùng kẻ nghịch để khích đánh gươm mà rửa hận.

Quan nội-thần Kira cẩn thận tự-vệ ngày ba mươi tháng giêng cũng vì lẽ ấy và ngài cũng đã cẩn thận từ ngày hầu tước mới thọ hại.

...Hầu tước Ako, qui danh Asa-No được quan Tướng Quốc-Tổng-tư lệnh « Sho-Gun » trọng dụng. Tuy Hầu tước Ako vẫn còn thanh-niên, song ngài đã tỏ ra trong dịp đi dẹp loạn, là người đa mưu túc trí và nhờ như vậy nên ngài được quan Tướng

Quốc phủ thác chuyện tiếp kiến, thiết đãi quan Sứ. Thần đại diện cho nhà vua sẽ đến khao quân thưởng tướng.

Muốn tiếp kiến sứ-thần của nhà vua thì không phải là chuyện thường, phải biết theo lễ phép triều nghi mà dẫu cho công-hầu khanh-tướng cũng không ai dám tự phụ là được nhả nhận và hạp lễ, Hầu-tước Ako phải đến quan nội-thần Kira, một đứng tiền-bối của các quan coi về triều nghi lễ phép để học tập theo lễ lối tiếp kiến trong khuôn khổ lễ phép. Con người võ-tướng, bao giờ cũng có một cử-chỉ hốp tốp, song mạnh mẽ và vì vậy cho nên Hầu-tước phải vụng về hành động theo lễ. Chỉ biểu qua nhiều lần, nhưng thấy Hầu-tước Ako vẫn không sao làm vén khéo được, quan nội thần Kira phải phát cáo mà buồn ra nhiều tiếng nặng nề.

Thữ tướng tượng, một vị hầu tước mà bị nhục mạ thì ra thế diện làm sao? Mà nhứt là Hầu-tước Ako lại còn trẻ trung thì tấm lòng tự ái lại càng nhiều, ngài không thể nhẫn nhịn được trước sự bị nói nặng nhiều lần, ngài liền rút gươm ra để trừ người đã dám hohn ầu... Quan nội thần bị thương nơi mặt.

Hầu-tước Ako bị bắt và đáng lẽ phải bị án nhục hình, song vì nhà vua thấy hầu tước là người có công với xã tắc nên mới ban cho cái án chết theo lối anh hùng là tự mổ bụng « hara-kiri ».

Những đất đai ban thưởng của hầu-tước đều bị tịch thu để ban thưởng cho người khác.

Vị tiêu-tướng hầu cận của hầu-tước là O-Ishi-kura-no-Suke bèn nguyện cùng trời đất :

— Vì nơi tánh kiêu căng xất xuyết của Kira nên khiến cho chủ-tướng tôi mới bị hại, xin hoàng- thiên chứng chiếu lòng tôi, và tôi xin tự nguyện chẳng chung đội trời đạp đất cùng kẻ nghịch.

O Ishi gom góp được bốn mươi sáu quân hộ-vệ đồng chí bảo thủ cho chủ tướng và dưới lĩnh O-Ishi những quân sĩ ấy đều đi tản lạc, lo làm ăn giả bộ hững hờ cho Kira khỏi để ý và sẽ hiệp lại cử đồ đại sự nếu có lệnh của O-Ishi đưa ra làm khẩu-hiệu.

O-Ishi do biết chắc rằng lão Kira rất lo sợ phòng hờ kỹ lưỡng nên biết không sao đột nhập vào nhà Kira được và nếu làm bươn thì mối thù bất cọng đại thiên kia vị tất đã rửa được, mà trái lại còn mang tội trọng với quân-vương. Một mặt, O-Ishi lo yên trí các bạn đồng-chí ; một mặt, O-Ishi giả vờ thành con người mất nết, bê-thê bê-tha nơi những trà đình tửu điểm.

Mà quả thật không ra ngoài sở liêu của O-Ishi, Quan nội thần Kira biết cái chết của hầu-tước Ako sẽ đem đến cho ngài nhiều việc chẳng tốt, là vì một võ-tướng như hầu-tước thì bao giờ cũng có một số

CHUYỆN 47 VỎ SỈ NHƠN

đồng quan viên phụ tá, tự nhiên sự báo thù cho chủ tướng là bổn phận của phái vỏ nhơn phải khẩn vào trí não. Hằng ngày Kira cho quân-sĩ đi dò-thăm nên nhứt nhứt hành động của nội bộ O-Ishi đều không qua lọt được.

Vỏ quit dài móng tay nhọn... Kira biết O-Ishi đã trở nên con người lều lổng thì chẳng khác cắt được gánh nặng trên vai nên vuốt râu cười :

— Vậy cho xong chuyện.

Tuy nói thì nói vậy chớ Kira vẫn cẩn-thận và thấy ngày kỷ-niệm của hầu-tước Ako kề đến thì cho người theo O-Ishi để dò thám.

Thấy đã mười hai giờ khuya rồi mà sao quân dò-thăm chưa về mặt báo thì dăm ra nghi ngờ lo sợ... Một tiếng gõ cửa phá tan sự êm lặng Kira hỏi lớn :

— Phải Yano đó không ?

— Bẩm phải.

Gương mặt trở lại tươi trắng, Kira ra lệnh cho vào. Yano xô cửa bước vào lễ phép cúi đầu :

— Tự đầu hôm, tiêu-tử đã theo dấu O-Ishi chẳng rời ra một bước, nay về trình lại cho đại-nhơn tường.

Kira hất hàm hỏi :

— Sao ?

— Bẩm đại-nhơn chẳng có chuyện chi khác

thường lễ cả, O-Ishi vẫn đăm-đuối, mè-sa Matsuko là một ả ky-nữ có sắc đẹp. Trong lúc tiểu-tử ra về đây thì O-Ishi và Matsuko đương cười tình, trững duyên nhau với một bọn vô loại ở nơi lữ-quán.

Kira nhẹ nhàng thở ra :

- Nhà ngươi có cho người dò-thám về gia-thế của O-Ishi chẳng ?
- Bẩm đại-nhơn có. O-Ishi mà có tiền mua được nụ cười của Matsuko, là nhờ vợ nó có một hiệu buôn vải và vừa rồi đây vợ chồng nó đã cãi vã với nhau về vấn đề tiền-bạc sắp khuyết thiếu.

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, Kira nói lời :

- Nhà ngươi đã theo dò-thám O-Ishi rất lâu vậy mà ngươi biết O-Ishi có phải là người có dạ trung thành đối với hầu-tước Ako chẳng ? Và là có phải người có đại-chí chẳng ?

Yano tùm-tỉm cười :

- Bẩm đại-nhơn, nếu muốn nói đến sự trung-thành thì O-Ishi là người rất trung-thành với ả ky-nữ Matsuko ; còn muốn biết về đại chí thì O-Ishi vẫn có đại-chí khoét túi vợ để cung phụng cho ả Matsuko thì đúng.

Một nụ cười nở lên trên cặp môi mỏng vành và tái mét của lão Kira mà trong liếng cười ẩn vẻ hân hoan dặt chí.

CHUYỆN 47 VỎ SỈ NHƠN

Từ khi khởi câu chuyện ở giữa Kira và Yano thì có một bóng người len-lỏi, ẩn-núp dưới bóng cây, lẹ làng như vượn, nhảy gọn gàn đứng lên trên thềm nhà mà lóng tai nghe đầu đuôi tự sự chẳng sót một tiếng và đến khi Kira ra lệnh biểu Yano trở ra thì cái bóng nọ cũng lẹ làng chạy thoát ra đường như người vô sự.

*
* *

— Trời lạnh buốt đến xương mà anh O-Ishi đi đâu ra ngoài lâu quá.

Nàng Matsuko vừa bỏ củi vào lò sưởi để nổi cho lửa cháy và vừa nói, ba bốn người ngồi chung quanh cái bàn bài la liệt đầy rượu thịt, đồng đứng lên !

— À... té ra Matsuko bao giờ cũng lo sợ cho tình nhơn quá đời.

Mà quả thiệt, O-Ishi đi đã lâu rồi, chẳng những nàng Matsuko lo mà thôi, các bạn, tuy không nói ra chớ người nào người nấy cũng đương có sự hồi hợp trong trí?

O-Ishi ngồi uống rượu, song chàng đã để ý đến gã đương ngồi nơi bàn ngoài và khi gã đó vừa bước ra thì O-Ishi cũng choàn áo lạnh lên nổi gót

theo, cho nên chúng ta mới thấy cái bóng người nghe lên câu chuyện tại nhà lão Kira khi nầy.

Ở giữa lúc ấy O-Ishi xô cửa bước vào.

— Lạnh lắm...lạnh công tay, công chơn — mau mau, rượu đâu...

Matsuko đứng dậy ôm chầm lấy O-Ishi, còn các bạn, người lấy rượu, người khêu ngọn lửa trong lò sưởi lên cho ấm.

— Trời ôi, mặt anh tím bầm kia, để em lấy thêm củ sưởi.

— Không sao đâu.

O-Ishi vừa nói vừa vói tay lấy ly rượu uống cạn— một ly — hai ly — ba ly — đến tám chín ly

—Ồ, anh O-Ishi sao thế?

O-Ishi cười lớn trả lời :

— Thú lắm, vì gặp được cơ hội rồi...

Thấy O-Ishi nói không hết lời, Matsuko hỏi :

— Cơ hội gì mà vui giữ vậy hở anh?

— Gặp được cơ hội uống rượu thì ta cứ tha hồ mà uống, uống cho sai — cho thiệt sai để quên tất cả ngày mai là ngày gì — ủa mà ngày mai cũng là ngày của trời thì cần gì phải quên cùng nhớ phải không em?

O-Ishi vừa nói vừa hơ hai tay sưởi. Lửa nhúm nhen cháy hồng, nổ lách-tách ở giữa phòng. O-Ishi ngó các bạn cười gật đầu nói :

— Ấm thay, bây giờ tôi mới biết ngọn lửa hồng đem đến cho ta sự hăng hái, vui vẻ ở trong cảnh đông-thiên, cũng như trong lúc ta thất vọng mà gặp được một dịp may xảy đến.

Dầu cho nàng Matsuko cầm cọng thế mảy, O-Ishi và các bạn đồng từ giả kiểu từ... đi đến chỗ vắng vẻ, O-Ishi dùng đứng lại, nói với giọng quyết đoán :

— Trả thù cho hầu-tước Ako trong ngày kỷ niệm năm nay đã trễ mất, vậy qua sang năm cũng tháng này, ngày này. giờ này chúng ta sẽ cử-đồ đại-sự. Xin quý-vị truyền tin cho các bạn đồng-chi biết.

Sáng hôm sau, dầu cho O Ishi nằm ấm áp trong chăn bông, song chàng thấy lòng càng tê tái. Ngó lên vách thấy cuốn lịch Tàu treo tòn ten thì khiến chàng liên tưởng đến ngày hôm nay — ngày 30 mười tháng giêng — cái ngày hầu-tước Ako nằm dẫy dựa trên vũng máu mà chết. Mắt nhắm, tay đè lên ngực, O-Ishi cố dằn máu nóng đang cuộn cuộn trào lên, vì chàng biết nóng nảy sẽ dẫn chàng đến chỗ thất bại. Chàng gượng đứng dậy rồi ngó lơ ra đường cho khuây lảng.

Cánh cửa buồn từ từ mở ra, vợ chàng bước vô thấy chồng ngó mông ra cửa thì lắc đầu, O-Ishi quay đầu trở lại thấy vợ, hỏi :

— Có chuyện chi lạ không ?

CHUYỆN 47 VÔ SĨ NHON

— Thưa, không có chuyện chi lạ cả, chỉ xin phép anh cho em nhắc anh rằng, ngày nay là ngày ba mươi tháng giêng, ngày...

O-Isgi nhiều mày, chận lời.

— Anh biết rồi.

— Em thấy anh rất hờ hững...

— Sang năm mới có cơ hội.

Vợ O-Ishi trề môi.

— Từ nay qua đến năm tới biết bao nhiêu nước chảy dưới cầu.

Cặp mắt O-Ishi bỗng sáng hoắt lên.

— Đàn bà biết gì mà xen vô — nín đi.

Vợ chàng cười trả lời :

— Quả thật thế, song em chỉ xin lấy cái bổn phận của người vô sĩ, lấy cái tinh-thần thương-vô của quốc-dân ta mà nhắc anh.

O-Ishi đứng ngay thẳng cúi đầu :

— Anh xin trân trọng lời khuyên của em.

— Em cũng cầu chút đời anh được như đoá hoa anh-đào,

*
* *

Qua năm sau .. đêm 30 Janvier 1703, lối 11 giờ khuya, dưới lệnh của O-Ishi, 46 vô-sĩ-nhon đồng

kéo đến công hảm dinh-thự Asa-Hi với tấm lòng hi-sanh để rửa hận cho chủ-tướng.

— Mi wo sutele koso ukabu se mo are.

(dám hi-sanh tấm thân thì được chuyện)

Ngoài trời, gió vi-vút thổi, tuyết bay phủ khắp nơi... một trận bão tuyết đã trùm phủ khắp Đông-Kinh khiến cho 47 vỏ-sĩ được bề tiện lợi,

Một khẩu hiệu từ nơi miệng O-Ishi đưa ra nội bọn hò hét, rùng rùng tuốt gươm ra khỏi vỏ, nhào lặn vào quân canh mà tấn công.

Thịt rơi, máu chảy, một người té lặn ra... rồi một người nữa té lặn ra... giọng hò hét hùng-hồn oanh-liệt của 47 vỏ-sĩ đưa ra, giọng kêu la cầu cứu đáng thương hại của quân-sĩ cũng đưa ra, song tiếng gió thổi, tuyết bay đã đàn áp lấp cả.

Chẳng bao lâu quân-sĩ đều tiều-tang, 47 vỏ-sĩ thẳng vô, phá cửa vào nhà để tìm lão Kira thì ra lão Kira đã quá đôi sợ sệt, ẩn núp dưới đồng cũi kể bên lò sưởi.

O-Ishi và nội bọn đồng buộc lão Kira, phải tự xử. Kira không sao trốn tránh được, phải y lời và O-Ishi đã cầm sẵn nơi tay thanh bửu-kiếm mà trước kia hầu-tước Ako đã dùng để tự mổ bụng, chờ cho Kira mổ bụng, thì cắt lấy thủ cấp.

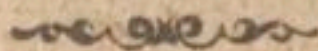
47 vỏ sĩ nhơn đồng đến tại chùa Sengakuji, nơi đã an táng hầu-tước Ako mà tế lễ.

CHUYỆN 47 VỎ SỈ NHƠN

Nhà vua thương lòng trung-liệt của nội bọn, không cho đó là tội sát nhơn thường lệ, ban ân-huệ cho 47 vỏ sỉ được tử-liết y theo chữ tướng là hầu tước Ako.

Thi hài của 47 vỏ sỉ được chôn chung quanh ngôi mộ của hầu tước Ako, khi đứng xa mà ngó vào thì giống như 47 cái bàn thờ để quây quần một khuôn mã lớn.

Hiện thời người Nhựt rất tôn kính, sùng bái 47 vỏ sỉ nhơn và chuyện này được đem ra làm tấn kịch hát bất hủ trên sân khấu.

TIỂU THƠ MASSUKO

Dân cư ở dựa mé biển miền bắc rất lo sợ một tai nạn tài trời sẽ đến cho họ, nhưt là trời vừa tối thì khắp các nơi thấy đều tắt đèn đóng cửa kỹ cang không dám rụt rịt...

Lúc ban sơ người ta lấy làm lạ mà hay biết những kẻ đồng xóm phải mất tích khi có việc cần phải đi ban đêm và sau khi luôn công vô ích đi tìm khắp nơi, người ta nghi ngờ đủ thứ, nghi bị cọp ăn — nghi bị một đảng ăn cướp bắt cóc để đòi tiền chuộc.

Sự nghi ngờ chưa ra mỗi thì nối tiếp luôn luôn trọn mười hôm đều có người mất tích như thế. Được cáo báo, quan quân cũng hết lòng đi dò rằm; nhưng chuyện rắc rối kia vẫn còn nằm trong màng bí mật.

Bị cọp ăn, sau chẳng còn động lại một giọt máu, một khớp xương ; bị cướp bắt, sau cũng không có tin về cho chuộc. Những lý lẽ đó đã đem đến cho nhơn dân một sự khủng-khiếp và kể đó, không đêm nào mà không có xảy ra những sự mất tích

người vô-lý.

Thét rồi, hể đến ban đêm thì không còn mặt nào dám khoe khoan sự dạn dĩ để lộ ra ngoài đường... Một hôm, giữa cơn gió thổi vù vù, cây công qua, cây công lại theo chiều gió, gieo rất sự hãi-hùn vào giữa đêm khuya thì có một tiếng hét dạn lên như sấm và kể đó những tiếng cầu cứu hãi-hùn, não-nuột cũng đưa ra ở xóm trên, song ai nấy đã thất-dỡm kinh-tâm, bay-hồn lạc-vía thì còn ai đâu dám hé cửa bước ra, những tiếng kêu cứu não-nùng ai oán kia cũng lần lần biến mất theo luồng gió.

Sáng ra, người ta lật đật đến nơi thì một cảnh thương tâm, khóc hại bài ra trước mắt. Một xóm nhà gồm có 5 cái, phải sập đổ tan tành và còn đọng lại những vết máu đào rớt dài theo con đường xuống biển.

Người ta gom nạn nhơn lại mà kiểm điểm : biệt tích sáu người và theo lời nạn nhơn thì mới rõ nguyên do sự tàn phá giết người ấy là tại bởi một con nghiệt long màu đỏ, hình thù kỳ-quái to lớn phi thường, từ dưới biển trườn lên kiếm mồi, song vì không gặp ai léo hánh ngoài đường nên nó bò vào xóm cụng cho sập nhà để ruồng kiếm.

Biết rõ tai nạn do nơi đâu mà ra, dân cư ở miền đó đồng lấy mắt ngó nhau tỏ ý vô phương báo oán, và không bện với nhau mà ai nấy cũng

rùng rùng di cư đi ở nơi khác để tránh nạn.

Lúc đó hãy còn ở trong thời loạn, chưa phân ngôi thứ, mạnh ai nấy xưng vua xưng chúa, một xẻo đất như thế cũng đã có một vị vua chiếm cứ cai trị. Câu chuyện rồng ăn thịt người đồn lần ra khiến cho khắp xứ đều có một dư-luận không tốt, người thì nói đời gần tận nên trời sai rồng xuống để ăn thịt cho hết loài người, người thì lại cho diêm nhà vua sẽ mất nước nên mới có diêm hung bạo trước.

Nhà vua muốn trấn tĩnh lòng dân, ngài hạ chiếu chỉ sai Đại-Tướng Toyoda đi phục trừ yêu quái.

Đã lâu rồi, con nguyệt-long phải chịu đói vì tất cả nhơn dân bốn xứ đã dời đi, nó trường lên rừng, vào núi để rình bắt các loài thú dỏ dạ. Nó thấy đạo binh của Đại-Tướng Toyoda rần rần kéo đến, tỏ dấu mừng rỡ gặp mỗi, gầm lớn lên, chồm vờn bò đến lăn sã vào quân gia mà táp. Đầu ngóc lên cao mỗ xuống, đuôi quăn quại múa lăn chuyên, khiến cho đạo binh của Đại-tướng Toyoda chưa đánh mà đã rối loạn, quân cả gươm giáo và mạnh ai nấy chạy để tìm sanh lộ.

Đến chừng viên phó-tướng kiểm diêm binh mả lại thì mới hay vẫn mặt Đại-tướng Toyoda và theo lời quân hầu của Đại-tướng thì Đại-tướng đã

bị con nghiệt long sát hại. Biết không đối địch nổi với nghiệt-long, phần mất viên chúa-soái, viên phó tướng phải kéo binh lui lại ngoài hai mươi dặm mà đóng dinh hạ trại, và lập tức đệ biểu về triều xin binh cứu viện, lần lần mấy đạo binh cứu viện tiếp tục kéo đến cũng đều bị nghiệt long sát hại.

Thật là một tai họa cho nước nhà... Khi no sai rồi, con nghiệt-long lặn nằm dưới đài biển khi thấy thiếu thốn nơi dạ dày nó trồi lên sát hại quan quân, khi biến mất khi hiện ra khiến cho tướng sĩ không biết đâu mà bài binh bố trận được nên phải chịu liên tiếp những sự bại trận thảm khốc vô cùng.

*
* *

Đây nói về Toyoda phu-nhơn được tin chồng bị nghiệt-long sát hại thì bà khóc lớn và té xỉu. Đến lúc tỉnh lại, một mặt, bà lên linh-vị thờ chồng, quỳ xuống khấn vái và nguyện sẽ lo trả thù cho chồng dầu phải tan xương nát thịt, một mặt bà tom góp những tồi tớ biết võ-ngệ để lập ra một đội quân đi báo oán.

Trong lúc đó công-tử Toyoda tuổi vừa 15, thấy cha chết chẳngặng loạn thân thì cũng khóc

kể nghe rất thảm thiết, song đến chừng thấy mẹ tin đi báo thù cho cha thì nói :

— Thưa mẹ, con không đi với mẹ đâu.

Nghe con nói như vậy thì phu-nhơn cả giận, nạt rằng :

— Mi là đứa con bất hiếu. Cha chết không biết lo báo oán lại còn buồn lời bất nghĩa?

Công-tử Toyoda tỏ dấu buồn rầu, nói :

— Thưa mẹ, con nhớ lại tài cha con thì từ trong trào ra ngoài quận không ai địch nổi mà còn phải chết tại con nghiệt-long, buồn hồ gì mẹ, dầu biết rằng mẹ được tinh thông võ-ngệ, song theo ý con thì mẹ cũng chưa phải là tay địch thủ cùng loài nghiệt-súc ấy.

Phu-nhơn chận lời :

— Bất hiếu tử, mi biết ta sẽ bị thọ hại theo cha mi, mà mi lại tránh bốn phận làm con để chết theo cha mẹ?

Công-tử Toyoda quì xuống, khóc rằng :

— Thưa mẹ, ý con không phải như vậy đâu, con muốn sống tồn tại để luyện tập thêm võ-ngệ để rèn dứt thêm cái tinh-thần cho mạnh dạn, rồi con sẽ một mất một còn cùng nó, chớ nếu con vui chịu chết trong ngày nay thì cái thù bất cọng đại-thiên kia lấy ai lo trả.

Phu-nhon nghe con nói hữu-lý thì lưỡng-lự chưa biết phải phán đoán làm sao, công-tử Toyoda nổi lời :

— Theo ý con, nếu chết mà sát hại được con nghiệt-long thì cũng nên chết, chớ nếu chết mà mối đại thù vẫn còn nằm chặt nơi đại lòng thì rất đáng ân hận.

Phu-nhon gặt đầu :

— Trong lúc mẹ nóng lòng báo oán. mẹ cứ nghĩ thà chết theo cha con cho rạng danh, và nếu con không nói rõ ra thì mẹ đã làm hư đại sự.

Phu-nhon liền truyền lệnh bãi binh và tự nguyện đóng cửa dạy con, nung đúc chí khí cho con để lo báo oán. Phu-nhon sợ con xao-lãng mỗi phụ-thù, khắp cả nhà, từ trong thư phòng đến phòng khách đều cho treo những tấm bản có mấy chữ :

« Ở đây công-tử Toyoda, cha người đã bị
« con nghiệt-long sát hại, người có nhớ
« cái phụ-thù đó chăng ?

Nhờ Phu-nhon hết dạ chăm nom về tinh-thần cũng như võ nghệ nên ba năm về sau, công-tử Toyoda lớn lên với một sức mạnh ít ai dám bì và nghệ thuật kiếm cung cũng không ai sánh nổi. Công-tử Toyoda đã mấy phen xin phép mẹ đi trừ khử con nghiệt-long, song vì phu-nhon đã dọ biết

con nghiệt-long có sức phóng trên mặt đất lẹ hơn ngựa chạy, khuyên con ráng chờ kiếm được một con báu-mã rồi sẽ ra rửa thù trả oán.

Phu-nhơn biết trừ con nghiệt-long ấy thì phải cỡi trên con thần mã để day trở, lúc tấn lúc thoái cho lanh lẹ mới mong thắng nổi, trái lại với một con ngựa thường thì nó đã cuốn căng khi nghe tiếng găm hét hung tợn của nghiệt-long chớ đâu đến chiến đấu cho thuận tiện.

Ngoài thành ở phía nam có một xóm nhà đông ken, chen-chút dưới triền núi. Thông mọc che bốn phía và có nhiều cây bần ngọn cao ngất lên trời nên dầu đứng cách xa vài dặm cũng còn trông thấy. Ấy đó là xóm nhà của cánh họ Shita mà viên-ngoại Shita là đứng bậc tiền bối. Viên-ngoại Shita, tuổi đã ngoài 70, song người còn mạnh dạn, sức lực chẳng kém kẻ thanh-niên trai-tráng, — có một lần kia, một mình viên-ngoại với ngọn đao đã đánh tan một đảng cướp trên 20 đứa, trong khi chúng toan công hãm, bốc lột cả xóm.

Viên-ngoại Shita chẳng có con trai, chỉ có một mụn gái, tuổi vừa hai tám, mỹ danh là Massuko.

Tiêu thơ Massuko đẹp lắm, cái sắc nước hương trời của nàng đã làm cho nhiều công-tử vương-tôn phải mê mết và với thân hình đào thơ liễu yếu ấy mà tiêu-thơ Massuko cũng đã được gần xa kính phục về kiếm thuật.

Viên-ngoại Shita và tiêu-thơ Massuko thường hay có lệ dẫn gia-đình vào non cao, rừng rậm để săn thịt và đánh bầy ngựa rừng về tập luyện, Vào một buổi kia, nội bọn đương reo hò hân hái, tuôn bụi lược rừng thì bỗng nghe tiếng ngựa hí lên rền trời khiến cho tiêu-thơ Massuko phải ngạc nhiên mà hỏi cha :

— Con ngựa nào hí đó quả thật là báu-mã chẳng sai ?

— Sao con biết ?

— Phụ-thân nghe kỹ lại đó coi, tiếng hí rền lên như tiếng găm sét, khác hẳn tiếng hí của ngựa thường nên con dám quả quyết là ngựa quý.

Kể đến gia-đình chạy đến phi báo rằng có một con ngựa màu hồng, to-lớn phi-thường vừa mới bị mất bầy ở phía sau núi, song vì nó lanh lẹ và hung dữ quá nên không ai lại gần nó dặng, dầu hai cẳng trước nó đã sụp bầy.

Đến nơi thì thấy con ngựa màu hồng to lớn bằng hai ngựa thường, trước trán có điểm một đốm trắng, tóc gái xấp xải nơi vai, và với điệu bộ

nhảy, tránh, né, lẹ làng thì quả thật là con tuấn-mã.

Không chờ lệnh cha, tiểu-thơ Massuko lanh lẹ phi-thân nhảy lên mình ngựa, tay trái nắm chặt tóc mao, tay mặt vói xuống dùng thanh-gươm mà chặt cả giây thừng của cái bầy. Con ngựa rừng thình lình bị vật nặng đè lên lưng và được tự-do trở lại, vùng nhảy chồm lên cao, đầu ngoái cần, khiến cho viên-ngoại Shita và bọn tùy tùng đứng ngoài đều khiếp sợ cho tánh mạng tiểu-thơ Massuko, song tiểu-thơ Massuko cũng lanh lẹ nằm xuống, hai gối tẩn chịu vào sau hai vai, một tay ôm chặt lấy cổ ngựa, một tay vói tới nắm lấy mõ mà móc lưỡi. Bị nắm lưỡi kéo ra ngựa rừng đau quá, hí la vang rân, nhắm vào rừng sâu mà chạy, nhưng chạy chưa được nửa dặm đường thì phải bết lết đứng lại vì hai vai của nó đã bị hai đầu gối của tiểu-thơ Massuko kiềm chặt sâu vào nách, chẳng khác cái kềm siết chặt, bóp vào, khiến cho phải đau buốt đến tim-gan và gân-cốt cũng phải lằn lằn bải oải.

Khi thấy ngựa rừng mang tiểu-thơ Massuko mà chạy băng vào rừng, viên-ngoại Shita và nội bọn đều cả sợ hè nhau một tiếng, rừng rừng giục ngựa đuổi theo, song đến chừng theo kịp đến nơi thì thấy ngựa rừng đã bị thâu phục. Tiểu-thơ Massuko nhảy xuống kéo lưỡi dẫn đi, ngó cha nói :

— Thiết quả trời cho con một con ngựa báu.

Được ngựa quý, tiểu-thơ Massuko tự mình trèo tri, tự huấn dượt và đến khi thành thuộc rồi thì quả là một con chiến-mã, dẫu cho bậc đế-vương cũng không có.

Câu chuyện được ngựa quý của cha con viên-ngoại Shita, lần lần đồn rùm lên, thấu đến tai phu-nhơn Toyoda, phu-nhơn cho người đến dò hỏi mua lại. Gia-đình dả đi năm bảy phen, song cũng không sao này nỉ mua được, công-tử Toyoda liền xin phép mẹ, bôn-thân đến viên viên-ngoại.

Với giọng nói anh-hùng, song thiết yếu để tỏ cho viên-ngoại biết cái quan-niệm sống thừa của mình và cầu xin viên-ngoại nhường ngựa quý lại. Viên-ngoại nghe thuật đầu đuôi tự sự thì cũng cảm thương con người có đại-chí, muốn làm vui lòng, song ngặt biết con gái mình từng-tiêu, mển-chuộn ngựa quá nên phải cho mời tiểu-thơ ra để hỏi ý.

Trong trí của công-tử Toyoda thì tưởng tiểu-thơ Massuko là phải người có vóc mình to-lớn kinh-càng, sức-lực phi-thường mới thâu-phục ngựa rừng được, nào dè đến khi hội diện thì biết bao sự kinh-ngạc mà thấy một gái thiên-kiều bá-mị.

— Thừa tiểu-thơ, tôi đến đây chẳng có ý ỷ lại nơi thân-thế mà cũng không có ý ngạo-nghe nơi tiền-tài để mua lại ngựa quý mà tôi biết

tiêu-thơ rất qui trọng, song vì mỗi phụ-thù của tôi bảo tôi phải... (công-tử Toyoda vừa nói vừa qui xuống trước mặt viên-ngoại Shita) — đến đây đề cầu xin lĩnh-tôn và tiêu-thơ thương tình mà chấp chuẩn ý muốn.

Viên-ngoại Shita vội vả đỡ công-tử Toyoda đứng dậy nói :

— Xin công-tử chớ nên làm đại lễ.

Tiêu-thơ Massuko mỉm cười nói:

— Thưa công-tử, sự báo thù của công-tử sao lại có liên-quan đến ngựa của tôi ?

.. Công-tử Toyoda thuật lại từ ngày phụ-thân bị con nghiệt-long sát-hại và chàng biết phải có một con thần-mả như thế mới mong hạ thủ con nghiệt-long đó được.

— Lời công-tử nói rất phải, song vì hiện-thời trộm cướp đều nổi dậy bốn phương, mà con chiến-mả của tôi là bửu-vật để trấn-an trong cánh họ, vì vậy cho nên tôi xin cam thất lễ cùng công-tử.

Công-tử Toyoda ngó tiêu-thơ Massuko với cặp mắt van lơn, khẩn cầu nói lời :

— Ngoài sự sát hại phụ-thân tôi, con nghiệt-long còn tàn-sát chẳng biết bao nhiêu dân chúng ở miền bắc và nếu chẳng có ai trừ nó

thì cái tai hại kia sẽ lan-tràn khắp nơi, tiểu-thơ cũng nên vì nhơn-dân mà giúp cho tôi được tròn chữ hiếu.

Tiểu-thơ Massuko bối rối chưa biết phải xử trí làm sao, viên-ngoại Shita chen vào nói :

— Thiết là khó phân liệu, song lão-phu có một ý-kiến có thể giúp công-tử được.

Công-tử Toyoda vội vả hỏi :

— Bẩm viên-ngoại, xin viên-ngoại cho tiểu-sanh được rõ.

— Bán con chiến mã thì là một việc quyết nhiên không sao có thể được — chỉ có ngày nào công tử quyết định đi tàn-sát con nghiệt-long thì cha con lão sẽ thân hành theo, tiếp thêm một tay cho công-tử và sẽ cho công-tử tam mượn con chiến-mã trong lúc tranh đấu công-tử coi có thể ưng thuận ý-kiến đó chăng ?

Tiểu-thơ Massuko nghe cha nói như vậy thì cũng phụ hoạ theo :

— Lời phụ-thân nói rất phải đó.

Công-tử Toyoda đứng dậy vòng tay làm lễ.

— Tiểu-sanh rất thâm cảm tấm lòng hảo-nghĩa của viên-ngoại và tiểu-thơ.

Đã một ngày một đêm rồi, công-tử Toyoda ngồi trên lưng con bâu-mã, len-lỏi ần-núp trên triền núi, chờ loài rồng dữ dưới biển trời lên, cũng trong lúc đó phu-nhơn Toyoda, viên-ngoại Shita và tiểu-thơ Massuko cũng đồng nai-nịch gọn-gàn và đều leo ần-tránh trên ngọn cây cao lớn để chờ cơ-hội tiếp-cứu.

Ngọn gió bắt lai-rai thổi, nước biển cuốn lên thành sóng, lớn có, nhỏ có đồng-chạy đua vào mé, đập vô đá tiếng nghe rùng-rợn. Tiếng sóng rầm-rầm, tiếng nhánh cây khô gẫy rơm-rốp, hòa lẫn nhau trở thành như tiếng ồn-ào của một đạo binh đương băng-rừng tách-dậm.

Thình-linh, một tiếng vang vội từ ngoài biển đưa vào, con nghệt-long nổi trời lên mặt nước, nhả-nanh-ló-vút, trũng-giốn-làm-cho nước bắn-túa lên trắng-sóa, lần-lần nó lội vào mé và bò-tuôn vào rừng. Nó bò đi đến đâu thì nghe ào-ào đến đó, chẳng khác trận-cuồng-phong nổi dậy, công-tử Toyoda gập-dịp-liền-giựt ngựa-ra-chận đầu-hét-lớn:

— Hồ nguyệt-súc, ta đến lấy đầu ngươi đây.

Nghiệt-long thấy có bóng người, ngóc cổ lên cao, găm lớn lên và nhả nanh mà phóng tới. Phải chi công-tử Toyoda cỡi một con chiến-mả hạng thường thì có lẽ phải bị ném té lăn, trái lại ngựa báu chẳng hề nao núng mà lại còn lách, tránh gọn gàng, giúp cho công-tử Toyoda được nhiều đều thuận lợi. Rõng hả miệng phóng tới, công-tử Toyoda lách ngựa tránh qua một bên, thuận tay nhắm vào yết-hầu nguyệt-long mà đâm tới. Tưởng đầu lưỡi gươm ấy lấy được kết quả, nào dè nguyệt-long cũng lanh lẹ lách khỏi, hễ gươm đâm thì rõng tránh, rõng căng thì người né và cứ kéo dài sự chiến đấu đến suốt ngày, khiến cho công-tử Toyoda lần lần thấm mệt. Rõng biết người mệt nên nó càng găm hét lên làm dữ, một cái căng đóp vào mặt, công-tử Toyoda cả khiếp sợ, lật đật cuốn ngọn gươm lên đỡ — sức căng mạnh, lưỡi kiếm chịu không nổi, liền đó, bỗng nghe một cái rộp, ngọn kiếm gãy hai mà miệng rõng cũng bị ngọn kiếm đâm vào sâu nên máu tuông ra có giọt.

Với tay không biết chẳng sao đối địch được, công-tử Toyoda quành ngựa tuông chạy, con nguyệt-long hăn máu cũng ráng sức đuổi theo, song công-tử Toyoda nhờ có ngựa báu nên nguyệt-long không sao theo kịp, Phu-nhơn Toyoda ở trên ngọn cây thấy thế, cả sợ tánh mạng cho con, kêu lớn lên :

— Ở còn, con hãy lại lấy thanh bửu kiếm của mẹ đây.

Công-tử Toyoda bọc ngựa lại lượm ngọn kiếm của phu-nhơn vừa phóng xuống, bỗng một tiếng la lớn của viên-ngoại Shita ở trên ngọn cây kể:

— Công-tử coi chừng phía trên.

Công-tử Toyoda giật mình, quay mình ngó lên thấy nguyệt-long đã đến cận mình và đương ngóc đầu lên cao tấp xuống. Biết không sao tránh né kịp, và cũng không lẽ nhắm mắt chịu chết, công-tử Toyoda dùng hết sức bình sanh nhắm vào bụng nguyệt-long mà đâm tới.

Phu-nhơn thấy cái chết của con trước mắt mà không biết làm sao giải cứu được, cả khiếp sợ la rú lên và cũng trong phút hiểm nghèo ấy, tiểu-thơ ngồi chung cây với phu-nhơn vội vả phi thân nhắm đầu nguyệt-long mà nhảy xuống. Hai chân vừa chạm tới đầu rồng thì ngọn kiếm của tiểu-thơ cũng đã cắm sâu vào mắt nguyệt súc. Nguyệt-long đương hăm hồ tấp xuống, bỗng bị một lưỡi gươm đâm sâu vào mắt thấu đến óc, thì cả thân mình đều rung rẩy, chồn vờn ngã lẳng ra, kể đó nó bị công-tử Toyoda chém một gươm thấu ruột, nó gầm lên một tiếng mà ngã ra.

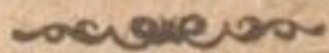
Công-tử Toyoda thừa cơ hội ấy nhảy đến chém đứt làm hai đoạn và bước đến trước mặt Massuko làm lễ, nói :

— Chẳng những tiêu-thơ cứu mạng mà lại còn sát hại được con nghiệt-long để báo thù giùm cái phụ-thù cho kẻ bất tài này... (công-tử Toyoda vừa nói đến đây thì quì xuống) xin tiêu-thơ cho phép tôi được làm đại lễ để đền cái đại ơn ấy.

Mặt tiêu-thơ đỏ bừng lên, bối rối chẳng biết trả lời làm sao, liền đó phu-nhơn Toyoda cũng tuột xuống cây, đến tỏ nhiều lời cảm tạ. Viên-ngoại Shita cũng vừa đến và thấy con đương bối rối, vội vã cướp lời :

— Thừa phu-nhơn và công-tử, nhờ dịp may nên tiêu-nữ mới trừ được nghiệt-long, vậy xin phu-nhơn và công-tử chớ làm như vậy cha con tôi ngại quá.

Nhà vua hay được nhờ tiêu-thơ Massuko, nên công-tử Toyoda mới báo được phụ-thù, ngài liền ân-sắc tứ-hôn cho hai họ và kể từ đây vợ chồng công-tử Toyoda là tôi rường cột cho triều vua này..

CHIM ANH-VỎ

Vào thế-kỷ thứ sáu. Nhà tan, nước đổ, trăm họ làm than — chén cơm hột gạo trở nên khuyết thiếu khắp nơi, có khi một nén vàng chưa chắc đổi lấy đặng chén gạo. Thiên hạ kẻ xách gói, người dai con, ùng ùng chạy lẫn tránh vào non cao rừng rậm để tránh nạn bóc lột, cướp giựt, giết người của giống dân Ainos mà Hijoni là chủ tướng. Chúng coi mạng người rẻ như cỏ rác, chiếm của, hiếp người, gieo rắc sự khủng-bố khắp nơi khiến cho hơn dân đói khổ khốn cùn, moi móc rễ cây mà thay thế vào hột gạo.

Đảng cướp đã tàn bạo đến thế thì chủ-tướng lại chẳng vừa gì, nếu ngày nào không thấy máu thì Hijoni ăn cơm chẳng đặng.

Than ôi, thời loạn chưa phân ngôi thứ, mạnh ai nấy xưng hùng, xưng bá, có sức mạnh nhiều là chúa tể.

Đến khi hoàng Đế Jimmu tiêu trừ được đảng giặc chòm, đem sự yên ổn thái-bình trả lại cho lê-thứ thì tướng cướp Hijoni mất cả thế lực oai quyền nên đến phiên anh ta cũng phải ẩn tránh vào núi.

Ba ngày rồi..., ần-núp, luồn-lỏi trong rừng sâu, bụng đói như cào, Hijoni phải đào rễ cây ăn đỡ dạ. Anh ta nhớ lại trong lúc còn thời oanh-liệt, mâm cao cỗ đầy, vợ năm vợ bảy, nhứt hô bá ứng mà bỗng dưng trở nên còn người tha-hương vất-vả thì một sự buồn và thất-vọng hiện lên nét mặt. Suy tới nghĩ lui trong sự thất bại, nhớ đến sự bất trung của đồng đảng, sự phản tâm của bộ-hạ, Hijoni nghiêng rằng :

— Chúng bây vì bả công danh phú quý nên đem tất cả sự bí-mật quân-cơ mà dưng cho Jimmu, chớ Jimmu có tài nào chiến thắng ta nổi — Chúng bây sẽ coi ta !

Sự uất tức sống trở lại trong ký-ức, Hijoni rút gươm ra, vừa đi vừa múa, chém tả chém hữu cho đả nư.

— Bộ mây điên rồi hả phải không Hijoni ? Bất tài, thất trận thì mổ bụng chết đi cho rồi, cây cỏ có tội lệ gì mà chém nó.

Một tiếng nói lạnh lốt trong khi gió vi-vút thổi, ngọn cây oặt-hòa oặt-oại khiến cho Hijoni giật mình ngó giáo giác tứ phía.

— Anh hùng gì mà thiếu can đảm như thế, biểu sao không bị bại chẳng còn manh giáp.

Hijoni định thần lại suy nghĩ. Yêu quý chẳng ? Thánh-thần chẳng ? Nếu yêu quý thì chúng

đả ám hại ta rồi. còn nếu là thánh thần thì sao lại có câu trững giỡn mỉa mai như thế :

— Dám có tiếng nói mà không dám có hình, vậy mà còn dút miệng phê-bình công chuyện của ta nữa chớ.

Một tiếng cười hắc hắc, rùng rợn ở giữa không trung đưa ra :

— Ta khá khen cho ngươi trong lúc cùng đồ mà vẫn còn chút ít chí khí, song ta e cho cây gươm ngươi sẽ trở nên vô dụng khi phải đụng đến thanh bửu kiếm của ta mà chớ.

Hijoni cũng cười lớn trả lời :

— Ta xin ai đã phách lối đó hãy cho ta coi cái bằng cớ.

— Được, nhà ngươi sẽ được hài lòng.

Câu nói vừa buông ra thì đã có một vị hung-thần cầm gươm nơi tay, hiệu ra và hoành kiếm chém vút vào mặt Hijoni. Lẹ làng cuốn ngọn kiếm lên đỡ, Hijoni thối bộ thủ thế, hỏi :

— Ta với ngươi không thù oán, cớ sao ngươi lại toan dùng miếng độc hại ta ?

— Khiếp nhược, bất tài là ngươi, ấy là tội đáng chết mà còn ân hận nỗi gì ?

Hijoni phùng phùng nổi giận :

— Ta không muốn cho lưỡi gươm ta như nhuốc dính máu của đứa vô danh tiểu-tốt, chớ mạng ngươi, ta coi chẳng khác trùng dế.

Một nét giận dữ và hung tợn hiện lên mặt gã hung-thần :

— Ta là thần giữ khu rừng này và đã nguyện phải tàn sát những người bước vào đến đây, nay người đã bước vô đến đây rồi thì chớ có mộng trở lại.

Hung-thần vừa nói vừa hoành thân, chém một ngọn gươm lẹ như chớp vào mặt Hijoni, Hijoni vội vả đỡ, nói :

— À, té ra ta phải chết dưới lưỡi gươm người nếu ta bất tài, còn trái lại như người sa cơ thất thế thì cuộc diện phải đổi làm sao ? Giết người thì ta không nỡ — không nỡ là vì tóc trên đầu người đã bạc trắng.

— Giỏi, giỏi đa, nếu người thắng được ta, ta sẽ giúp người dựng sự nghiệp lại.

Đương khao khát như nắng hạn trong mưa mà nghe lời hứa của gã hung-thần, Hijoni thấy trong mình trở lại hân hái, sức lực dồi-dào dầu đã nhin đói trong mấy bữa.

Một lần bạch quan bay vào mặt gã hung-thần cũng phải gớm ghê lưỡi kiếm lợi hại. Kẻ đâm người gạt, kẻ chém người đùa, hai lưỡi kiếm đều cử động... Năm hiệp, mười hiệp, hai chục hiệp, Hijoni biết mình gặp phải tay đối-thủ nên đánh rất cẩn-thận, còn về phần gã hung thần thì dường như muốn nuốt sống Hijoni, nên cũng múa lưỡi gươm như mưa sa gió táp.

Biết cứ đánh như thế mãi thì không sao thắng đặng gả hung thần, Hijoni làm bộ hươi chặm ngọn gươm lại, hơi thở khò khè, tỏ vẻ kiệt sức và lần lần lui lại phía sau hình như tìm đường tẩu thoát. Gả hung thần hét lên :

— Chạy đi đâu ? Hãy ngựa cồ ra đây.

Hijoni làm thỉnh thâu gươm chạy. Hung thần vội vã đuổi theo, thỉnh lình Hijoni làm bộ quì xuống, chờ cho gả hung thần hươi gươm chém xuống, Hijoni lẹ như chớp phi-thân nhảy qua một bên, chém một lần gươm từ dưới lên trên khiến cho gả hung thần khùng khiếp phải rút gươm về đỡ, nào dè hai lưỡi kiếm chưa đụng nhau thì Hijoni đã thâu lưỡi gươm mà chém xuống đầu gả hung thần một lát gươm như sét đánh. Biết không sao thâu ngọn gươm trở lên đỡ được ngón kiếm lợi hại ấy, hung thần lạnh lẽo cúi đầu xuống dùng cán gươm đưa lên đỡ. Một tiếng ken... gươm hung thần phải giã ra ngoài ba thước.

Bước lại đạp lên ngọn kiếm Hijoni khoanh tay ngó ngay vào mặt gả hung-thần, hất hàm hỏi :

— Giữ lời hứa, hay là chết ? Tự nơi ngươi chọn lấy.

Hung-thần tỏ dấu khâm phục :

— Chết thì ta không sợ — Ta chỉ phục tài ngươi, ta phải giúp ngươi trong sự dựng cơ nghiệp lại.

Hijoni đầu điệu :

- Ta xin nghe lời người chỉ biểu.
- Dầu người có tài kinh-thiên động-địa đi nữa, người cũng không sao đánh đổ nổi đạo binh của nhà văn, vậy người nên noi theo con đường phía tay trái này mà vô núi Fuji.
- Người cố gạt ta vào núi sâu để làm mồi cho thú dữ ?

Gả hung-thần nghiêm nghị nói lời :

- Người chớ có tưởng lầm mà hư đại sự của người. Nơi đánh núi có một cái động chứa đầy ngọc ngà châu báu...

Hijoni chận lời ;

- Ngọc ngà châu báu, đâu có giúp ích cho ta được mà hòng chỉ?
- Không, chẳng những có vô số ngọc ngà châu báu mà lại còn có một thanh bửu kiếm chém sắt đá như bùn để nằm ở dưới thạch bàn trấn ở giữa động.

Hijoni lộ vẻ vui mừng hỏi phẫn tới :

- Nếu quả thật như vậy thì người là ân nhân của ta.

Hung-thần cười ha hả nói lời :

- Với thanh bửu kiếm đó cũng chưa đủ giúp người cử đồ đại sự đâu ?

Hijoni khẩn khoản :

- Xin người có giúp thì giúp cho trót, ấy mới đại ân.
- Người chẳng nên vào ngay cửa chánh của động đá, vì nơi đó có một con nguyệt-long nằm hít khí trời đất đã lâu đời — Nó sẽ cản trở không cho người vô động đá, nó sẽ hại người dễ dàng vì với nó thì không đao kiếm nào chém phủng được, người thử nghĩ coi người có thể địch nổi với nó chẳng :

Hijoni xụ mặt, thất vọng nói :

- Khó dữ a !
- Phía đông có kẹt đá, đủ chỗ một người chung, người nên noi theo đó mà chui vào động. Việc cần nhứt khi vô động rồi là ráng khiên cái thạch bàn qua một bên mà lấy ngọn kiếm, và với ngọn gươm ấy, người phải ra giết cho được con nguyệt-long...

Hijoni chen vào :

- Có ích gì cho ta chẳng mà phải giết con nguyệt-long ấy ?
- Sao lại không có ích. Người phải chặt đứt đầu con nguyệt-long cho máu trong cổ phun ra và người nên hờm sẵn, cởi tất cả quần áo để tắm máu ấy khắp cả châu thân.

Hijoni lấy làm lạ hỏi :

- Tắm máu con nguyệt-long...

— Ở phải, máu con nguyệt-long đó sẽ làm cho da thịt người trở nên cứng rắn dầu cho gươm đao cũng không phạm đến người được.

Biết bao nhiêu nỗi mừng hiện lên mặt Hijoni :

— Xin đa tạ lòng tốt của người.

Rồi đó hai người từ giả nhau và gả hung thần cũng không quên tặng Hijoni một bao lương thực.

Được lời chỉ biểu quý báu, được lương phạn đầy đủ thì sự hi-vọng tái phục cơ đồ sống lại trong trí, Hijoni nhứt nhứt thi hành theo lời gả hung thần và cũng chẳng có trở ngại chi khi chui vào động đá.

Kia một đồng ngọc, lớn có nhỏ có, chiếu ra màu ngử sắc, kia một đồng vàng cao ngất như non, Hijoni không quan tâm đến của quý, chàng ráng sức rẻ cái thạch bàn qua một bên, một cái trứng sâu bày ra và nơi đấy có một thanh gươm sáng trưng như ngọc. Hijoni cầm lên thì quả là một thanh bữu kiếm hơi bén lạnh thấu xương và đến chừng múa thử thì một lẫn bạch-quang tía ra bao phủ. Hijoni xách gươm đi ra cửa thì thấy một con nguyệt-long đương nhả nanh lộ vút, chòn vòn bay đến Hijoni cố lấy hết sức bình sanh chống cự cho đến nửa ngày mới hạ được và chặt đầu con nguyệt-long ấy.

Y theo lời gả hung thần, Hijoni tuột quần

áo đứng vào ngay giọt máu mà tắm.

— Chà, chà..., Hijoni muốn trở nên con người mình đồng, da sắt chớ ?

Nghe tiếng nói, Hijoni ngó lên thì thấy một con chim anh-vỏ đương đậu trên nhánh cây ngay đầu mình mà nói, Hijoni nghi ngại hỏi :

— Mi có phải là chim yêu tinh không mà biết nói ?

— Dầu có phải chim yêu tinh đi nữa mà có tắm lòng lành thì cũng còn tốt hơn người mang lốt người mà lòng chẳng khác xài lan hồ bả.

Hijoni că giận, lượm một tảng đá nhắm vào chim anh-vỏ mà liện.

— Người tưởng người tắm máu rồng rồi người sẽ khỏi nạn đao kiếm sao ?

Chim anh-vỏ nói rồi liền mổ một lá bàn bay đáp xuống gần lưng Hijoni mà bổ dính vào đó. Hijoni mắt cuối xuống luộm đá nên không hay biết chi cả, chừng quay đầu trở lại thì chim anh-vỏ đã bay đâu mất tích. Hijoni cứ đứng tắm máu rồng nào dè sau lưng đã bị một lá bàn làm án mất một lỗm ở phía vai trái và lẽ tự nhiên thì chỗ này không được tắm máu quý.

Lê-thứ lại phải thêm một phen đồ khổ...

Dùng tiền bạc ngọc ngà châu báu ở động đá đem về mà chiêu hiền đãi sĩ, dùng ngọn gươm linh mà tàn sát quan quân, dùng thân thể cứng như sắt đá kia mà hoành hành thiên hạ, Hijoni đã trở nên vị anh-hùng bá chiến bá thắng, khiến cho tất cả nhơn dân đều khiếp sợ và dẫu cho đứa con nít cũng phải rung lên khi nghe nói đến oai danh của gã.

Quan Tổng-Trấn Sato được chiếu chỉ trừ loạn, kéo đại đội hùng binh với trên trăm viên thượng tướng đến đóng dinh hạ trại ngoài thành Seiko là chỗ Hijoni đóng đô mà kêu chiến.

Làm sao chống cự lại với con người có thanh bửu kiếm chém đứt binh khí tương địch như cây, làm sao hạ sát con người có thân hình không đao gươm nào xâm phạm được! Đạo binh nhà vua phải hoàn toàn thất bại, quan Tổng-Trấn Sato cũng phải bị thương, ngài đành gom góp tàn binh đóng trại xa ngoài hai chục dặm mà chờ viện binh tiếp cứu.

Không đẹp an được, mà lại phải hao tổn binh gia, quan Tổng-Trấn Sato buồn rầu nên hằng

ngày, thường đi bách bộ vô rừng sâu kìm nơi êm
tĩnh mà lo kể.

Sóng ỡ lòng sông Sagami với tiếng gió thổi,
thông reo, vọng ra đến khu rừng đường như khúc
nhạc du - dương dẻo - dắc, quan Tổng - Trấn
Sato ngồi trên tảng đá dựa cánh rừng mà ngó theo
giòng nước chảy, trí ngải cũng chảy trôi theo giòng
nước bạc mà mơ tưởng tận đâu đâu...

— Thiên-hạ xáo-trộn lê-thứ lắm than, sao mà
quan Tổng-Trấn được thung dung ngồi hùng
cảnh ?

Quan Tổng-Trấn Sato giựt mình ngó lên
thì thấy một con chim anh-vỏ đứng trên nhánh
thông và quày đầu xuống ngó mình mà nói. Thấy
chim biết nói tiếng người cũng là một điềm lạ ông
Sato cổ trần tỉnh cười :

— Mi nói ta nghe không rõ, nếu phải là chim
linh thì nên đáp xuống gần đây để dễ bề nói
chuyện.

Chim anh-vỏ bay vụt xuống đứng trên đá
kể bên quan Tổng-Trấn, nói lời :

— Ông khiếp sợ tài tướng giặc Hijoni rồi sao ?

Biết bao nhiêu sự kinh ngạc hiện lên trên
mặt, quan Tổng-Trấn Sato trả lời :

— Không phải ta là tướng bại trận mà còn lớn
lỗi, chớ về tài trí của Hijoni thì không sao

hơn ta được, nó chỉ hơn ta cái thân mình lạ kỳ cứng rắn, không gươm giáo nào đâm phủng, với thanh bữu kiếm chém đứt cả binh khí của kẻ địch trong lúc giao phong...

Chim anh-vỏ chận lời :

— Ông muốn lấy thủ-cấp tướng giặc Hijoni chẳng ?

Ông Sato mĩa mai nói :

— Đâu mi nói thử cách giúp của mi ra sao ?

Rồi đó chim anh-vỏ lần lượt thuật rõ tại vì đâu mà Hijoni trở nên lợi hại và chim anh-vỏ cũng không quên chỉ phía vai tay trái là chỗ đâm được chém được của Hijoni, vì đã bị lá bàn nằm che không cho máu rồng thấm vào thịt. Ông Sato quá đổi mừng rỡ. đứng dậy cúi đầu làm lễ chim anh-vỏ :

— Ta xin đại diện quốc-dân mà cảm ơn mi.

*
* *

Với vẻ mặt hung tợn, khao khát máu người Hijoni cầm bức chiến thư của quan Tổng-Trấn Sato mà đọc, hai bên tướng sĩ đều lắng lắng nghe.

Cùng Hijoni,

Thầy ngươi là tướng tài cao, song chẳng biết dùng tài làm rục rờ thanh danh hầu có lưu danh hậu thế, ngươi lại cậy tài để cướp thành đoạt đất nhà vua, bóc lột lương dân mà xưng hùng bá.

Trên chẳng đẹp lòng trời, dưới chẳng vừa lòng lê thứ ấy là ngày cuối cùng thảm khóc của nhà ngươi đã đến.

Nay binh trời đã đến, nếu ngươi sớm biết ăn năn, tự trối mình để chịu tội với thiên trào thì ta cũng khoan dung cái cũ-chỉ để-liện thất-phu trước kia mà đệ biểu về trào xin tội chết cho ngươi, nhưng bằng ngươi dám kinh chống với thiên binh thì ta e không sớm muộu gì, đầu ngươi sẽ bêu lên cờ lệnh.

Qui hàng là kẻ thượng sách để cứu mạng ngươi, chớ không như vậy thì binh sĩ ta sẽ lấy đầu ngươi nội trong ba bữa tại khu rừng phía bắc.

Quan Tổng-Trấn

SATO

Hijoni dùng dùng nỗi giận hét lớn lên :

— Ta đã tha chết cho nó trong trận rồi mà nay nó còn dám lấp lững đến vượt râu hùm thì đáng số cho nó lắm.

Tướng cạnh của Hijoni là Takana bước ra quì xuống :

— Bẩm chúa tướng, Sato hẹn giáp chiến với ta mà lại hẹn vào khu rừng phía bắc và lại những lời lẽ trong thư toàn là giọng khêu khích thì tôi e có mưu kế chi đây, vậy xin chúa-tướng nên thận trọng.

Hijoni rung vai trề môi :

— Sato là tướng bại trận, gom góp chút ít tàn binh kéo trở lại, ta cũng nên làm ơn cho chúng bước qua thế giới khác cho mát thân, chớ có việc gì mà nghi ngại.

Tanaka nói rằng :

— Bẩm chúa tướng, Sato biết mình không kinh địch nổi mà còn dám trở lại thì tôi nghi có sự man trá chi đây, chớ chẳng không đâu.

Hijoni nạt :

— Sự nhúc nhác của mi ắt sẽ làm lục nhục khi binh ta.

Hijoni vừa nói vừa ra lệnh cho quân đao phủ đem Tanaka ra pháp-trường mà hạ sát. Các tướng-sĩ đồng khiếp sợ, song cũng rảo bước ra quì xuống khuyên lơn để xin tội cho Tanaka.

— Ta vì các người mà tha chết cho Tanaka,

song cũng phải phạt nó 50 trượng để cho khỏi
lờn quân lính.

Tanaka bị đánh thối thịt văng máu chảy,
chàng gấn gượng lết về nhà với bao nhiêu sự uất-
ức. Ota là bạn thân của Tanaka, chờ cho trời tối
lén đến thăm bạn, thấy bạn đau đớn, rên siết nằm
trên giường bệnh thì đau lòng thái quá, than rằng :

— Có sao chim khôn chẳng lựa nhành mà đậu,
phục sự làm chi với đũa vô-phu lỗ mảng mà
phải mang tai ách đến thế !

Tanaka ngó kỹ vào mặt Ota, giây lâu trả lời :

— Buổi trước, vì trong lúc cùng đồ khốn khổ,
bà đầu phò dấy đề no-ấm lấy thân, ngày nay
có sự đả đến như vậy thiệt ta vô phương
toan liệu.

Ota kéo ghế ngồi xích lại bên bạn, nói nhỏ
vào tai :

— Thấy tai họa trước mắt mà không biết lo, ấy
là bất thông thời sự. Như dịp Hijoni sai
tôi phục năm ngàn binh sĩ để đánh vào hông
đại đội của quan Tổng-Trấn Sato trong ngày
giáp chiến, chúng ta nên thừa cơ hội ấy để
bội phản thì chúng ta sẽ khỏi mang tội trọng
trọng đối với nhà vua mà lại còn được công
là khác.

Tanaka mừng rỡ ngồi vọt dậy nói rằng :

— Bạn vì ta, ta rất thâm cảm, song làm sao cho quan Tổng-Trấn Sato biết được mặt kẻ.

— Có khó chi..., chờ đến khuya, tôi sẽ đến gặp mặt quan Tổng-Trấn Sato mà tỏ đầu đuôi tự sự.

*
* *

Hijoni hơi grom giựt ngựa rượt theo quan Tổng-Trấn Sato và hét lên :

— Đồ người chạy đi đâu cho khỏi ?

Quan Tổng-Trấn Sato vừa giựt ngựa chạy vừa ngoái đầu trở lại nói :

— Ở này Hijoni, người có giỏi thì đến trước đây mà giao chiến với ta.

— Tướng bại còn dám khua môi múa mỗ...

Hijoni vừa nói đến đây thì nghe một tiếng pháo nổ long trời lở đất, rồi đó binh mã khắp cả bốn phương, trùng-trùng điệp-điệp kéo đến khiến cho đạo binh của Hijoni thấy đều tỏ dấu lo sợ. Thấy trong lúc tức giận nên mặt kẻ phục binh của Sato, nhưng mà Hijoni vẫn vững lòng vì có đạo binh mai phục của Ota, cũng truyền lệnh đốt pháo

hiệu. Hijoni mỉm cười chắc chắn sẽ tiêu diệt đạo binh của Sato bằng cách trong đánh ra ngoài đánh vô, song một phút đã qua..., hai phút đã qua..., Hijoni cũng không thấy động tĩnh mà trái lại binh sĩ của Sato nhào vô chém giết đạo binh của mình một cách hăn hái... Hijoni múa gươm đến đâu thì người ngã vệt đến đó, song một mình cũng không sao che chở nổi cả đạo binh nên lần lần cả đạo binh của Hijoni đều bị tàn sát.

Thấy ván cờ đã rối loạn, Hijoni liền giục ngựa chạy hăng vào rừng núi tìm đường tẩu thoát, chạy một hồi xa, quay đầu trở lại không thấy binh giặc rượt theo, chàng gò ngựa lại đi chậm chậm. Chàng nhớ lại binh sĩ tiêu điều thì đã uất tức, mà đến khi nhớ lại Ota không thi hành theo mật lệnh thì chàng lại càng thêm tức tối nghiêng rằng nói :

-- Cha chã là tức.

Bỗng có một tiếng cười hăng hắt :

— Ta cũng rất tức không lấy đặt đầu người cho sớm.

Hijoni giục mình ngó lên thấy quan Tổng-Trấn Sato đứng trước mặt thì chàng nổi giận khoa gươm, giục ngựa đến chém.

Một tiếng pháo lệnh nổ rền lên, cung sĩ đã mai phục hai bên rừng, đồng ùng ra nhắm vào vai trái Hijoni mà bắn. Hijoni rung cả người, té quì

xuống, quần gươm vì chàng đã bị một mũi tên đâm phúng vào vai, chàng than rằng :

— Lạ quá, sao mà mũi tên này đâm phúng thịt ta được !

Ở giữa lúc ấy, con chim anh-vỏ cũng hiện đậu trên nhánh cây, ngó xuống nói :

— Ta đã nói với người rằng dầu cho người trở nên mình đồng da sắt cũng không sao tránh khỏi nạn đao gươm, người có nhớ chăng ?

Hijoni lừ đừ ngó lên thấy chim anh-vỏ bỗng nhớ lại chuyện xưa, nói :

— Ta chết cũng vui lòng, nhưng mà ta còn uất-tức vì tại duyên cớ nào mà chỗ vai ta lại mềm yếu như thế ?

Chim anh-vỏ, thủng thảng, thuật lại vì tại chỗ đó đã bị nó bỏ lá bàn lên che khuất trong khi tắm máu rồng, Hijoni hét lớn lên, cố ráng lấy tàn lực, chồn vờn đứng dậy dường như muốn nhảy lên tóm lấy chim anh-vỏ mà phanh da xẻ thịt.

Cũng trong lúc đó quan Tổng-Trấn Sato bước lại lượm thanh gươm của Hijoni đã kiệt sức buông ra, ngài liền huơ lên thì thân của Hijoni phải đứt ra làm hai đoạn.

— HẾT —

MỤC-LỤC

- 1° — Anh hùng cứu quốc
- 2° — Đoá hoa anh đào
- 3° — Chuyện 47 vỏ sủi nhọn
- 4° — Tiểu thơ Massuko
- 5° — Chim anh vồ.

In tại nhà in
XU'A - NAY
62, Boulevard Bonard
~ SAIGON ~

Giá : 0 \$ 90

No 209
tr

V. L. Echitau

Martin L

L'impression
Truy

NHÀ PHÁT HÀNH

~ A - SAU ~

72, Rue Chaigneau — SAIGON

~ EDITION ~
THANH - PHU